

RESUMÉ

V této diplomové práci „Náhrada nemajetkové újmy u tzv. sekundárních obětí“ jsem se zabývala problematikou sekundárních obětí. Sekundární oběť jsem si definovala jako poškozeného, který utrpěl nemajetkovou újmu v důsledku toho, co se přihodilo jiné osobě (primární oběti), jež byla porušením povinnosti ze strany škůdce poškozena bezprostředně. Zaměřila jsem se přitom výlučně na sekundární oběti podle ustanovení § 2959 o. z. 2012. Na základě ustanovení § 2959 o. z. 2012 mohou sekundární oběti po škůdci požadovat peněžitou náhradu za újmu, již utrpěly v důsledku usmrcení nebo zvláště závažného ublížení na zdraví své osoby blízké (primární oběti).

Při komplexní analýze ustanovení § 2959 o. z. 2012 jsem se vypořádala zejména s povahou újmy primární oběti, s otázkou okruhu oprávněných sekundárních obětí a kvalitou jimi utrpěné újmy i s rozsahem náhrady újmy sekundárních obětí. Využila jsem přitom komparativní metodu. Právní úpravu občanského zákoníku 2012 jsem porovnávala s předchozí občanskoprávní úpravou a související judikaturou českých soudů. Za účelem mezinárodního srovnání jsem doplnila jednotlivé kapitoly o poznatky o právním postavení sekundárních obětí (osob blízkých) v rakouském právu.

Provedená analýza ukázala, že nová právní úprava občanského zákoníku 2012 situaci sekundárních obětí obecně zlepšila. Občanský zákoník 2012 již nestanoví žádná omezení výše náhrady, okruh oprávněných sekundárních obětí je širší a sekundární oběť má právo na náhradu nejen v případě usmrcení ale i v případě zvláště závažného ublížení na zdraví primární oběti.